

for ham. Da det nu tilmed begyndte at gaa op for hende, at det var hende selv og ikke Nanny, hans Efterstræbelser galdt, vidste hun ikke, hvad hun skulde stille op med ham. Hun sørgede for aldrig mere at blive ene med ham; og hun ønskede inderligt — ogsaa for hans egen Skyld — at det snart maatte blive til Alvor med hans saa længe paatænkte Udenlandsrejse.

*

*

*

Den Salomonske Familie sad ude paa den brede, grusbelagte Terrasse foran Villaen og nød Aftenkøligheden efter en Julidags Lummerhede. Man havde nylig rejst sig fra Middagsbordet og sad endnu ved Kaffen. Det var midt i Blomstertiden, og ved hvert Vindpust strøg en fin Vellugt — en sød Rosenaande — henover Terrassen oppe fra de tætte Ranker, der dækkede Villaens hvide Mure. Paa de øverste Trin af den monumentale Marmortrappe, der førte ned til Vandet, krøb og sad Familjens mindre Børn i hvide Dragter og store Solhatte.

Der var ikke andre fremmede den Dag end Husvennen, Hr. Eybert, som nylig var kommen hjem efter sin aarlige Baderejse med en ny, umærkelig lille Isse-Plade fra Gossec i Paris. Den fyrretyveaarige Mand tog sig helt ungdommelig ud, som han sad der, brunet af Sydfrankrigs Sol,